न भजति कुमनीषिणां स इज्यां हरिरधनात्मधनप्रियो रसज्ञः ।
श्रुतधनकुलकर्मणां मदैर्ये विदधति पापमकिंचनेषु सत्सु ॥ २१ ॥
श्रियमनुचरतीं तदर्थिनश्च द्विपदपतीन् विबुधांश्च यः स्वपूर्णः ।
न भजति निजभृत्यवर्गतन्त्रः कथममुमुद्विसृजेत् पुमान् कृतज्ञः ॥ २२ ॥

मैत्रेय उवाच ॥ इति प्रचेतसो राजन्नन्याश्च भगवत्कथाः ।
श्रावयित्वा ब्रह्मलोकं ययौ स्वायंभुवो मुनिः ॥ २३ ॥
ते ऽपि तन्मुखनिर्यातं यशो लोकमलापहं ।
हरेर्निशम्य तत्पादं ध्यायन्तस्तद्गतिं ययुः ॥ २४ ॥
एतत् ते ऽभिहितं क्षत्तर्यन्मां त्वं परिपृष्टवान् ।
प्रचेतसां नारदस्य संवादं हरिकीर्तनं ॥ २५ ॥
शुक उवाच ॥ य एष उत्तानपदो मानवस्यानुवर्णितः ।
वंशः प्रियव्रतस्यापि निबोध नृपसत्तम ॥ २६ ॥
यो नारदादात्मविद्यामधिगम्य पुनर्महीं
भुक्त्वा विभज्य पुत्रेभ्य ऐश्वरं समगात् पदं ॥ २७ ॥

इमां तु कौशारविणोपवर्णितां क्षत्ता निशम्याजितवादसत्कथां ।
प्रवृद्धभावो ऽश्रुकलाकुलो मुनेर्दधार मूर्ध्ना चरणं हृदा हरेः ॥ २८ ॥
सो ऽयं तात महायोगिन् भवता करुणात्मना ।
दर्शितस्तमसः पारो यत्राकिंचनगो हरिः ॥ २९ ॥
इत्यानम्य तमामन्त्र्य विदुरो गजसाह्वयं ।
स्वानां दिदृक्षुः प्रययौ ज्ञातीनां निर्वृताशयः ॥ ३० ॥
एतद्यः शृणुयाद्राजन् राज्ञां हर्यर्पितात्मनां ।
आयुर्धनं यशः स्वस्ति गतिमैश्वर्यमाप्नुयात् ॥ ३१ ॥